

Üdv a kibertérből

Tizenkét százalékos, mondta a felszolgáló hölgy, rendeltünk három tizenkét százalékos sört meg egy alkoholmentest, és megalapítottuk az akkor még nevet nem kapott lapot 2010 őszén, három győri meg egy budapesti-kolozsvári tollforgató, egy dunaszerdahelyi kocsmában.

Akkor – immáron történelmi távlatban – Magyarországon nem sok internetes irodalmi periodika működött, amelyek mellett néhány nem folyóirat jellegű portál aktivált, s a nyomtatott irodalmi lapok között is csak kevés olyan akadt, amely felpakolta az anyagát a világhálóra. Úgy gondoltuk, ez nem akkora túlkínálat, hogy fölösleges legyen egy újabb lap indítása – irány tehát a kibertér! Győrben és környékén akkor már hat éve működött (s azóta is működik) a Hermaion Irodalmi Társaság, amely sokak tehetséggondozásával foglalkozott az idők során, antológiát is kiadott akkorra már a legjobbak írásaival – nos, a Hermaion lett a lap kiadója.

Később nevet is találtunk a lapnak: Ambroozia. Jó választásnak bizonyult. Több okból is. Nem, nem áruljuk el, miért... Négy év alatt sok minden történt a kiberliteratúrában. Például: benépesült. Egyre több a kiberíró, s szerencsére a kiberolvasó is. Tudjuk, mert látszik, mutatják a mutatók.

Az Ambrooziót kiberszerkeszti: Király Farkas, Sütő Csaba András, Szalai Zsolt. Varga Kata pedig a lap látványát kibertervezi. Némileg történelem: korábban hosszabb-rövidebb ideig Falvai Mátyás, Végh Attila, Vincze Ferenc és Zsávolya Zoltán is szerkesztette a lapot.

Szerkesztőségi minimanifesztum következik. Lapunk nyitott műhely, mindenkit közlünk hasábjain – egyetlen mércénk a minőség. Mert az isteneket silányságokkal nem lehet táplálni...

Jelen összeállításunk válogatás az elmúlt évek közléseiből. Vers, próza, műfordítás, kritika. Lapunk kezdetektől ezen a négy pilléren nyugodott. Az itt közölt szövegek nem elsősorban hossz-, inkább keresztmetszetként demonstrálják: az Ambroozia nyitott kulturális tér, ahol a fenti minőségi kritériumon túl más fokmérő nincs, ennek eredménye pedig az a sokszínű magyar nyelvű (írott és fordított) irodalom, ami nemcsak az orgánumot, de műhelyünket is reprezentálja.

Ambroozia

Invitálunk esztendőnként irodalmi műhelyeket, szerepeljenek: mutatkozzanak be oldalainkon. Az Ambroozia sokoldalú – színességükből, szerzőik munkáival járulnak most ők hozzá e lapszámunk gazdagságához (3–93. o.). Köszönjük. (A szerkesztőség)

Király László

Csang-vej fényei

Csang-vej, vezér, utak igazgatója,
ránk vigyázó, mindentudó, szélfogó,
kalóz-ködökkel álcázott hajó –
mintha holt anyánk küldte volna, *onnan*,
irányítani sorsunk titokban,
felvigyázni, nagy madárrajokban,
hol gyémántos fény van és szárnyzuhogás van;
ember és szárny: álom él a házban.

Holott sosem kértünk ily kitüntetést –
tudni: *rögtön* fejünk felett kezdődik az ég,
ahol hajunk szála véget ér –,
se bátorítást a hosszú út előtt.

Így szólt Csang-vej: Ott kezdődik a köd,
ahol elfelejtik a templomépítőt,
ki földet s eget tornyával összeköt,
vagyis hát embermindenek fölött;
hökkent császárok bámulatára
titkos jeleket vés A Ház Homlokára...

Ember, asszony – értjük, akik itt beléptünk.

Csang-vej üzenete fényesíti lelkünk.

Csang-vej, aki-senki,
aki nem tudjuk, ki,
előlvalóságát nemléttel jelenti.
Fordítja hajónk, emeli, ejti,
míg toporgunk, várunk ebbe' a jelenbe' –
mintha ő maga csak *volt-volna*,
sose *lenne*.

Jó lesz feltétlen bízni benne.

Bende Tamás
felszínre hozni mindent
versek hűgömnak

2.

minden évben a töltésre mentünk ki szánkózni, anyánk jól felöltöztetett, hogy meg ne fázzunk, ronda barna vagy piros harisnyát adott ránk, nem tudom, azt hiszem, nem igazán szerettük a harisnyát, furcsa érzés volt, hogy valami ennyire szorososan körbeveszi a lábunkat, testünk felé, hogy valami ennyire tapad és szűr, arról nem is beszélve, hogy ciki ez, harisnya, eleve milyen hülye neve van, és nekem kiváltképp kellemetlen volt, azt gondoltam, ilyet csak a nők hordanak, de anyánk rám adta, nehogy megfázzak, meg mondta, mivel gyerek vagyok, nyugodtan felvehetek harisnyát szánkózáshoz, mert a gyerekek hordhatnak harisnyát, még ha fiúk, akkor is, persze ennek ellenére sem igazán értettem, mindenesetre megfigyeltem, a fiúgyerekeknek megengedtetik néhány olyan dolgot, ami később aztán skandalum lenne, bemehetnek az anyjukkal a női vécébe, és ott végezhetik a dolgukat, a többi nő között, és ez akkoriban teljesen magától értetődő,

szóval, anyánk jó melegen felöltöztetett minket, pulóverbe bújtatott, sálát kötött a nyakunkba, aztán ránk adta az overallt, egyberészes volt, kezeslábas, a tied rózsaszín mintával, az enyém zölddel, rikítottunk a hóban, szinte foszforeszkáltunk, a kesztyűkre pedig zsineget varrt anyánk, és az overall ujjain átvezetve az akasztóhoz kötötte, el ne hagyjuk őket, utáltuk ezt is, én legalábbis, mert zavart a zsineg, meg kissé szégyelltem is, ahogy lógtak ki a ruha ujjából a kesztyűk, csak lógtak a semmiben, tehetetlenül és röhejesen, amikor orrot fújtam, aztán lábunkra húzta a hótaposót, beletúrta az overall szarát, persze folyton belement a csizmába a hó, nem volt mit tenni,

és akkor mentünk ki a töltésre, húztuk magunk után a szánkót, apánk jött velünk, hogy vigyázzon ránk, jött, hogy ne történhessen semmi baj, néhányat csúszott ő is, egy szánkón ültünk hárman, apánk szorított minket, mi meg visítottunk és nevettünk, a hideg csípte az arcunkat, a menetszéltől könny szökött a szemünkbe, a töltés aljára érve apánk kinyújtotta a lábát és a sarkával fékezett, határozott volt, és az ügyességén elámultunk, csizmája mellett felverődött a hó, beterített minket is, prüszkoltuk a havat és kacagtunk,

ha elfáradtunk a csúszásokban, a töltés tetejére való felkapaszkodásokban, ráültünk a szánkóra, és apánk húzott minket, be az erdőbe, húzott minket a fák között, az ösvényen, mi pedig kiabáltunk, gyorsabban, gyorsabban, és ő futni kezdett,

csak úgy suhantak a fák, csak úgy suhantak a hóval borított cserjék, apánk futott, pedig fáradt volt már biztosan, futott, pedig sokat fájt a lába, fájt a vádlija, és rémült volt mindenki a családban, amikor valamikor később napokig feküdt, felpolcolt lábbal, és egy furcsa gyógyszert kellett szednie, nehogy nagyobb baj legyen, valamit, amiről évek múltán tudtuk meg, hogy vérhígító volt, anyánk barátnője a kórházban feküdt trombózással, be volt kötve a lába, és felháborodva mesélte, a nővérek nem tudták neki beadni a vérhígítót, mert elfogyott, arra kényszerült, hogy a családdal hozasson gyógyszert a közeli patikából, ezért fizetem a tébét, mondta ingerülten anyánk barátnője, csak ne kerüljete kórházba, mert ezektől aztán bárki megdögölhet,

de akkor és ott, az erdőben, ami egy artér volt csak, a rábca holtágának ártere, húzott minket apánk, figyeltük a fehér természetet, a befagyott vizet, a nádast, állatok lábnyomait a hóban, kutyák, madarak és őzek lábnyomait, hamar besötétedett, de hazafelé menet a lámpák fényétől világított a hó, világított az egész utca, apánk húzott minket az úton, havazni kezdett, nyitott szájjal néztünk felfelé, vártuk, hogy a nyelvünkre hulljon egy-egy hópihe, kimerülten, piros arccal, izzadt hajjal, csapzottan mentünk be a házba, a melegbe, jött anyánk és segített levetkőzni, megszabadított az overalltól, és a harisnyát is levehettük végre, a mosókonyhába vitte a vizes ruhákat anyánk, másnapra megszáradjanak, a sálakat és sapkákat a radiátorra tette, asztalhoz ültünk, és hozta anyánk a vacsorát,

miután jóllaktunk, fürdés következett, forró, habos vízben, zsibbasztó fáradtsággal nyúltunk el a kádban, időzni sokáig mégsem lehetett, hamar ágyba küldtek minket, mert másnap óvoda, lefekvés előtt ellenőriztük gyorsan, esik-e még a hó, bámultunk ki az ablakon, néztük az utcalámpát, csak annak a fényénél látszott, nagy pelyhek hullanak, sűrűn, megállíthatatlanul, megbizonyosodtunk minderről, iszkoltunk fel az emeletre, bebújtunk a takaró alá, leoltották a villanyt, és amikor már biztonságos volt, te szólaltál meg először, nagy komolyan, izgatottsággal a hangodban megjegyezted, reméled, reggelig nem áll el, és akkora hó lesz, hogy nem lehet majd közlekedni, és kimehetünk a töltésre, és hívjuk majd a szomszéd gyereket is, amikor apánk hazaér a munkából, akkor megint végighúz minket az erdei ösvényen, én pedig helyesletem, bizonyosan így lesz, mert másképp nem lehet, ez a havazás kitart reggelig, ki kell hogy tartson,

akkor és ott, egy szobában, két ágyon, a sötétben, kimerülten és félálomban, terveztük a másnapot, kuncogtunk és bizonygattuk, a hó esni fog, reggelig esni, de az is lehet, hogy egész nap nem áll el, cinkosok voltunk, cselszövők, és azt hiszem, akkor utoljára, feltétel nélkül boldogok.

Csík Mónika

Leány gyönggyel a nyakában

mint a gránátalma vérszínű magjai,
olyan volt nyakában a gyöngysor,
éppen olyan, mint a kerekre duzzadt,
kocsonyás tapintású, apró magok,
egy falatnyi után is sokáig érezni
szájpaddlásodon, torkodban,
nyelved hegyén az ízüket,
édeskés, enyhén fanyar,
érett ribizlibogyóra hajló,
ahogy préseled össze, pukkanva
fakad szét a magvakat ölelő burok,
s a gyümölcsbőr, akár ritka állatok
drágán mért húsának falatkái,
csupán ingerli az ízlelőbimbókat,
serkenti gyomrodban
az emésztőnedv kiválasztását,
de jóllakni sohasem tudsz belőle,
mert az efféle éték
nem táplálkozási ösztön
kielégítésére szolgál,
csodavárásra tanít,
az ízek ünnepe,
az istenek sem fakupából
vedelték az ambróziát
malátasör gyanánt,
hanem cseppenként,
csukott szemmel ízlelgetve,
és a hulló mannát sem két pofára
tömték magukba a vándorok,
mint a gránátalma vérszínű magjai,
olyan volt nyakában a gyöngysor,
egy vándor fotográfus
készítette róla azt a képet,
úgy áll a kopott,
kacska lábú kisasztal mellett,
mintha tükrös bálteremben,
gavallérok pillantásainak
kereszttüzeiben várakozna
a következő valcert jelző tusra,
tekintete réveteg, arcéle tűnő kontúr,
szoknyája korcán elnagyolt öltések,

falusi varrónő kezének fércnyoma,
hercegnővé változtatta őt a fotográfus,
fülbetalót és gyöngysort rajzolt neki,
vérszínűt, mint a gránátalma magjai,
még nem evett gránátalmát –
vallotta be a lány pironkodva,
édeskés, enyhén fanyar,
érett ribizlibogyóra hajló –
magyarázta a fotográfus,
miközben gyakorlott mozdulattal
retusálta ki a szemzugokban
megbúvó szarkalábakat

Farkas Wellmann Endre

Hit, remény, szeretet

a lekottázott végtelen
itt metszi az időt
s új dimenziót nyit a nincs felé
romlott ragozású létigék kora ez
hol fényévekre él önmagától
korcs mása annak kit
egykor Isten alkotott
s ki kénytelenségből
őbenne hazudik új erőt önmagának

már nem rettegek a szabadságtól
azt hiszem, hogy unatkozom inkább
és próbálom barátommá tenni az időt
pedig évek óta minden perc
rosszabb egy-egy korbácsütésnél
s bármi, ami mozdul: recseg és nyikorog.
utolsó lázadásom, ha van még ilyen
a hús lázadása a tárgyak ellen
anyag az anyaggal – semmi sem barát
az álmok helyett csak rutin maradt
s mi egykor otthonos volt
ma úgy hívom: helyszín.

Finy Petra

Aznap éjjel

A falubeliek egyik éjszaka arra panaszkodtak
Azt mondták ez a csend
Ilyen csendet még soha nem hallottak
A fülüket is bántja
Nem beszélve a lelkükről

Egy percet sem tudtak aludni

Pedig aznap éjjel is ugyanolyan szépen csillogtak
A hússzínű mályvák a kertekben
Ragyogásuk retinatépő volt
Az úttest repedései pedig egy finom csipketerítő szélei
Rajtuk a fehér betonbunkók
Mint porcelánputtók kövér bokái

Szóval minden gyönyörű volt
Az elmúlás tökéletes arányban keveredett az élettel

És ők mégsem tudtak aludni

Hacsak nem a furcsa felhő miatt
Amiről a falubelieknek egy oroszlán nélküli sörény jutott az eszébe
Vagy az a különös nyakörv fémtüskéssel
Amitől a kutyák tekintete töredezett lesz
Mint a kőangyalok arca a sírokon

Horváth Veronika
felrémlő partok

az ágy alatt meddig rejtegetjük eldobozolt félemlékeinket?
van-e idő, mikor már nem úgy van? nem úgy, hogy beleszédülünk?

egy kilógó zsinór is elég, hogy felhúzza a bűgőcsigát. és csavar. széttép a büntudat.

ma az feszít, hogy szidtam az istent. előtte, azóta soha. egy ostoba játék miatt,
tengerpartos volt az is. sós, mint az izzadság a halántékomon.

felütik fejük a szégyenek.

óvodában egyszer rosszul mondtam anyukám vezetéknevét. úgy tűnt, nem tudom.
kísértenek, mint a fehér part, amiről álmodni szoktam. amin naphosszat sétálok.
és nincsenek. nincsenek lábnyomaim. máskor van a homokban valami szürke is,
valami homályos, meg érzek egy kis hűgyszagot. ilyenkor balaton. szalad a part,
sorban homokvárak. az egyikben én élek. van árok és híd is, erkély meg ablak a
bástyáimon. és zászló. és én vagyok a mezítlábas is. (még jó, hogy.) mindennap
földig rombolom.

Áfra János
liften a repedés

rakparttá merevült árnyak,
egy mozdulatlan háztömb, falán
most minden egyszínű, de több
árnyalatban, a lombok felhővé
szakadtak, a paneleken különös kép van,
lent kis mólót formál a padunk,
és egyetlen foltta lágyul minden
árnyék, mikor egymás felé csúszunk,
kis gömb vonul le-fel vállaimon:
közös sötétségünk szélén a kézfeje,
lágú, mintha ő is lebegne a nem
értett jelenléttől vissza a kérdésbe,
mert minden létezőnek ilyen az alakja,
ha a másikban önmagát kutatta

Jenei Gyula

Fogok hozzá

amikor tízéves leszek, vénembernek látom apámat. beesett arccal, fogatlanul jár-keel majd a hétköznapokban. a protézist csak ünnepi alkalmakkor teszi be; olyankor vigyorgok rajta, s ő is nevet magán. született bohóc, de ha megfélelkezik magáról: patetikus is tud lenni. ritkán feledkezik meg. a tbc-ből kigyógyul, a gyomor- és szívbajból nem. azért elkerekezik hetvenöt éves koráig, sőt egy nappal tovább is. elbiciklizik a rákig, s közben föltalálja a borostát egy majdnem jól borotvált világban. tulajdonképpen fiatalabb apát szeretnék, egy másikat, mert őt sokszor szégyellni fogom. mintha nem vennék komolyan a komoly emberek, akik zsákolnak, maguk szűrják le a hízókat, s reggelente, munkába menet a sarki bolt előtt torkukba öntenek legalább egy felest, s olyan ruhában járnak, amilyenben a rendes munkásemberek láthatók a tankönyvekben. és nem szidják a rendszert, legalább előttem nem. apám katona sem lesz, igaz, később én sem, valahogy elintézem, de gyerekkoromban még súlyos hiányosságnak tekintem, hogy a katonatörténetekhez apám nem tudja hozzátenni a magáéit, pedig akkor még képzeletbeli cowboy és partizán leszek, aki nem ismer félelmet, s remekül kezeli a könnyű coltot és a nehéz gépfegyvert. egyik osztálytársam azzal hanceg, hogy az apja tizedes, mire a másik kapásból rávágja, az övé meg százados, s olyan is lesz, aki ezredessel tromfol, én viszont tudom, hogy az apja, a csomagtartós biciklivel közlekedő, svájcisapkás, részeges fiatal szobafestő nem lehet ezredes, s hazugnak nevezem, mert nem tudom még, hogy hazugságainkra milyen érzékenyek vagyunk. apám is érzékeny. amikor elsős bizonyítványomba azt olvassa, hogy ő éjjeliőr, fél délután veszekszik anyámmal, miért nem azt diktálta be: kereskedő. arra lesz büszke, hogy még a háború előtt kitanulja a szakmát. de amikor leszázalékolják, portásságot vállal, amit akkoriban

még a nevén neveznek: nappali őr, éjjeliőr. apám lenézi az éjjeliőröket, apám sokakat lenéz s megszól. talán magát is lenézi, miközben egyre szakadtabb ruhákban jár, elegáns öltönyeit elkoszolja a hétköznapiak. egy hippis és egy hajléktalan keveréke. mindent jobban tud mindenkinél. így lázad. mániákat gyűjt és üres üvegeket. utóbbiakat nem váltja vissza, s amikor majd meghal, a kerti gazból százsámra szedem össze a sörösüveget. korábban lavórban leáztatta róluk a címkéket, s biztos el is rakta valahová, de azokat nem találom majd. apámnak álmaiban lottóötöse lesz. egyébként teljesen épeszű. túlél tífuszt, tébécét, háborút, kommunizmust. néha majd szégyelleni fogom az apámat. néha büszke leszek rá. s majd hamar rájövök, hogy sok mindenben hasonlítani fogok hozzá.

Kemsei István

Kacat

*Mindegy,
hogy a megfagyott
kutyaszar
melyik végét
szopod.
(Weöres Sándor)*

Minden, amiért annyi pénzt, időt, munkát, szenvedelmes éveket áldoztál, utána kacattá változik. Dédelgetett tárgyak sorsa bukik szemetesgödörök mélyére.

Elvásik. Kimarjul. Kivész belőle puffanása közben.

A kutyának se kellett majd, ez biztos. Múltomban? Bárki múltában? Egy régen elmúlt múlt időben voltak.

Az új divat – no meg az olcsóság – jegyében az özvegy hazaviszi férje urnáját. Benne a szürke, néhol kissé darabos hamvak. Rálát a konyhából. A vécéből.

Minden magadra marad ebben a folytonos dévajkodásban.

A germán Arminius barbárjai a teutoburgi erdőben megsemmisítették a tehetéstelen, pökhendi Varus seregét.

Quintilius Varus, add vissza légióimat! – az agg Augustus ebbe a képtelenségbe halt bele.

Hat évvel később Tiberius a könnyein keresztül bámulhatta a centuriók kifé-
redett, fákra szögezett koponyáját. A földön, a lovak patái alatt, a fehérlő csontok
között csupa kacat: penészes bőrvértek, törött kardok, amulettek, érzelmes üzene-
tek. Temette rakásra mindet.

Aztán a germánok újra kiásták. Így megy a világ.

Ami van, visszahökkent. A kacat önkacatává satnyul. Vásik dalolva, vissza, ön-
magába. Nyeldekli makacsul a benne rejlő történelmi eszmét.

Rokonai elhalnak, sírjából kiteszik, csontjait halomba dobálják. Ne szépítsünk.
Nagyjából ennyi az öröklét.

Barátom után egy tengeri kagyló fél darabját örököltem. Bár nem emlékszem,
ő maga járt-e valaha valamely tengernél. Azt hiszem, nem. Szárazföldi ember volt,
tipikus kőrengetegi lény, aki fanyarul gondolt a természet gyanúsán leselkedő csap-
dáira. Miért érdekelt volna a tenger?

Néhány év alatt előbb hasznavehetetlen kacatnak minősült, majd eltűnt szinte
minden, hozzá kötődő tárgyi bizonyíték, mint enyésztek Varus katonáinak vértjei,
kardjai, sisakjai a teutoburgi erdőben.

Súg-e valamit a kagyló? Pedig előkelő helyen áll: egy kukoricapipa s maroknyi
obszidián között. Lelhetne benne pihenőt az idő.

Három nyarat még kihúztam itt, öreg nomádok megkésett álmaként, a szige-
ten. Csökönys ráadásul. Bár az utolsó inkább további bűnhődés a fuldokló erek
börtönében. Sajgón székbe rogyás, olvasás mímelése. Egér-megfigyelés. Fűszálak
közt cikázó szalonnabőr-távlát.

Kacatok lesztek mind, mondom a juharfák elringató árnyékából hűtözve ka-
jakomnak, sátramnak, fűrészemnek és baltámnak, felismerhetetlenek, kivé-mivé
vagytok. Életformám, egész létezésem léssen belőletek darabonként kibogozhatat-
lan.

Hazatérve majd csekélyke pénzzé tehető könyveimnek beszélem el egyenként,
tanulságul ugyanezt. A képükbe vágom a könyörtelen igazságot, s kimegyek a szo-
bából.

Az utódok nem győzik kiakolbólítani mindet a házból. Útban levőnek lettek
hirtelen.

Ma gyűjtök inkább. Valamicskét a Nagy Egészből. Asztalom telik.

Végül az analízis: rozsdás, kopott, mocskos, bűdös. Egy élet munkája.

Juhász Attila
Táruikozás

Gerhard Richter: Ema (Akt auf enier Treppe)

A lépcsőhideg
végighasít a csontokon
s szemémedet magába gyűjti

Csak azt tudod
minden sejt minden gondolat
igaz formáját most kaphatja csak meg

Kevéske téli fény ölel
A pórusok vágytelten várakoznak

Utolsó lépésed
már önfeledten józan áldozás

Egon Schiele: Mädchen in schwarzem Kleid mit gespritzten Beinen

Angyal
hová zuhansz még
s ájult szomjadból milyen fohász fakad

A megváltatlan ajkakon
csapzott remény csorog le
s magadba gyűrnéd
akár azonnal is
az álmok irgalmatlan férfiistenét
szaggassa végre széjjel
ártatlan vétkeid
öltöztessen mocsoktalan fehérbe
s öled kemény ölével zárja le

Koszlott leplekre dőlve
fálnak feszülve
nyirkos rőt tincseid
mit hagynak meg szétmázolt glóriádból

Angyal
ó gyermekem
te mindenségevesztett
magad miért feszítenéd meg
hová zuhansz még

Mező Hajnalka

Barna hajában barna szél fújt

próbáltam a vállánál
fogva rángatni de csak
süllyedt lefelé
a konyha padlójában
egyre lejjebb húzták a kövek
amiket annyit bámultam
kiskoromban
már akkor látszott hogy
valójában lépcsők
ha elég sokáig néztem
irányt is váltottak
de mindig lefelé vezettek
lefelé arra a szivacsos
a miénktől eltérő
tömörségű helyre
a ház ölébe
ahol együtt préselődnek
az összes valaha volt terített
asztalok, az is amikor negyven
csirkecombót rántott ki
az ébredések a nehéz párnákon
szűzmáriás képek, nyikorgó ünnepi csizmák
nyúlszőr kalapok
dohogások
hideg kannákban zötykölődő tehéntej
valahol lenniük kell a dolgoknak
nekem, ahogy az ablakpárkányra kuporodva olvasok
az első térdhorzsolásnak
a sok régi kutyának

biztosan azért nem tudom tartóztatni
mert mennie kell vattapamacsra
pálinkát önteni, fertőtleníteni a sebet,
begyújtani, levest merni, berét sütni
átszűrni a tejet

itt már nincs tennivalója
ebben a bútortalan térben
dísztányérok és festmények
vakfoltjaival a falon

Péntek Imre

A nejlonszatyor dicsérete

A nejlonszatyor korunk nagy találmánya
 Vegyipari boszorkánykonyhák leleménye
 Hódolat az árukat cipelő ember előtt
 aki nem tud betelni az áruházi bőség látványával
 Legszívesebben mindent beletömne a nejlonszákjába
 ősember módra elejtve a zsákmányt a pláza-barlangokban
 És viszi, cipeli két kézzel megpakolva, görnyedve,
 multikulturális áru-terhét
 az otthoni frigóba, mélyhűtőbe
 hogy a lakótelepi konyhában a
 a mosogatópultra kipakolva
 készítsen pazar lakomát megtérő szeretteinek
 De a nejlontáskát nem dobja el!
 Dehogya!
 Külön polcra helyezi, gondosan összehajtva,
 mint értékes holmit, nélkülözhetetlen lét-tartozékot,
 a modernitás megtestesült szimbólumát

A nejlontáska – adjuk meg a tiszteletet nevének – korunk
 legpraktikusabb hordozóeszköze
 – női retikülök mélyén is elfér,
 kicsi, alakváltoztató, alkalmazkodó és szerény
 távol minden hivalkodástól
 Van egészen miniatűr, zacskóméret
 és van egészen óriás zörgő-börgő alkalmatosság
 baromi erős, leszakíthatatlan fülekkel
 Mert a „füles szatyor” egész más, mint a nem füles
 aminek csak kivágott tenyérnyi fogója van
 A neve is más: „piskótafüles”
 Az eladónál úgy is kell kérni: „szalagfüles”
 A füles jószág magasabb rendű termék, cikk, holmi
 Ennek méltósága van presztízszértéke,
 változatos színekben pompázik
 S rajta emblémák, szövegek, felhívások
 ezer nyelven, de főleg angolul
 A piac szürreális álomterítéke
 kitágult költői hószentárgere
 mely lötyög, de azért nem esik le a színvonal...
 A reklámpar fantáziájának ideális felülete
 a költség nélküli mozgó hirdetés
 amikor a vevő maga a szuper reklámhordozó

ingyen és bérmentve viszi világgá a tömegtermelés dicséretét
 mint valami globális postás, anyagkiszervező,
 önkéntes boldogságbeszervező,
 panel-háziáldás
 A reklámszatyor gyűrhető gyűrhető
 összehajtható zsebkendőnyire és a legváratlanabb pillanatban előszedhető
 Hányszor menti meg a helyzetet e csodalény
 amikor valamit bele kéne tenni valamibe
 Hisz a jó nejlonszatyornak lelke van, önérzete, böcsülete
 Tartja magát a végtelenségig amikor irdatlan súlyokkal megpakolva,
 a cipekedő is érzi: határértékhez érkezett
 s magában imádkozni kezd: csak még pár lépést tartson ki
 (S az ima meghallgattatik)
 S nem a lehetetlen helyzetekben szakad ki mozgólépcsőn
 a pénztár előtt az utcán a szomszéd előtt a lépcsőházban
 Mert a jó nejlontáska ideális partner szerető szív
 magányos utakon hivatást önérzetet ad viselőjének:
 kérem itt önfeláldozón visznek valamit valahová
 (tartalom nejlontáskába rejtve)
 a felfoghatatlan célállomásig

Németh Dorka

Az a lány

Újváron sohasem érem el a vonatot.
 mindig ott ülök a csövesek között
 a kopott fehér radiátorok mellett
 és az üveg mögött cigizőket nézem
 persze csak lopva-lopva
 nehogy hozzám szóljon valamelyik
 azon a zsizsegő nyelven
 amin csak sült krumplit tudok kérni
 nehogy hozzám szóljanak.

*

az a lány mindig annak a szeméről ír
 akit én szeretek

*

nálunk kékek, itt meg minden vonat piros.
 újak, tisztábbak, szebbek, mint otthon
 és itt többen is utaznak, azt hiszem
 ismeretlen arcok, akiktől egy kicsit tartok

sehogy sem értem őket, nem is akarom
az otthoniak akkor is kedvesebbek
vagy ha nem is, legalább otthoniak
odahaza egy lány sem ír azokról
amik éppen engem néznek

*

az a lány mindig az ő szemérről ír
de nem ír arról, hogy azok
ott várnak a pályaudvaron
és az a lány arról sem ír
hogy túl pesten és újváron
az otthon az a két szem
de csak nekem.

éjjel elment a villany

tudom én, hogy nem is megy el
csak nem működik

gyertyát gyújtunk
mintha kék lánggal égne
én félek
te rajtam nevetsz

a sötét, a fáradság
lehet, hogy te voltál
nem emlékszem, ki fújta el

mert mindig sötét van, ha megcsókolsz
legalábbis eddig úgy láttam
hogy nem láttam

a mellkasodra kuporodok, mint
egy didergő utcagyerek
egyszerre vagy apám és anyám
s én elmesélem, mit rosszkodtam délután.
a sötét belőled is gyereket csinál
csikizel és meghúzod a hajam
hogy végre csak rád figyeljek

és a sötét azt mondja
hogy csak az enyém vagy
de lehet, hogy az te voltál

ha megcsókolsz, sötét van
ha sötét van, két gyerek bújik össze